

Megjelen minden vasárnap. Előfizetési ár : egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

A szegény özvegy.

— Elbeszélés. —

— **E**des anyám, adj nekem még egy darabka kenyeret! Olyan éhes vagyok még, — mondá a kis Gyuri egy este anyjának, midőn őt és Katicza nővérét le akarta fektetni. Anyja két év óta özvegy volt, s ám-bár jó barátok segélyével egy kis szatócs-üzletet kezdett a faluban, de annyi bevő nem jött, hogy abból megélhetett volna két gyermekével.

Midőn Gyuri még egy kis kenyeret kért, Katicza így szólt:

— Csitt, Gyuri! hát nem tudod, hogy édes anyánknak már csak egy igen kicsi darab kenyér maradt reggelre?

És csakugyan úgy volt. Az anyának nem volt többé egy krajczárja sem s majdnem könyezett, hogy a gyermekeknek ugyszólván éhen kell lefeküdniök. Mióta a vörös himlőből felgyógyultak, étvágyuk sokkal nagyobb volt mint azelőtt. De a gyermekek végett elnyomta könyeit s nyájasan mondá:

— Ne sirj, fiam, majd adok én nektek

még kenyeret; a jó Isten küld nekünk kenyeret holnapra.

Miután még egyszer osztott a kenyérből, csak egy darab héj maradt a reggelire. De másnap reggel nem kelté fel gyermekeit, hanem hajnalban elment a közeli erdőbe, hogy a meleg nyári eső után hirtelen nőtt gombából szedjen gyermekeinek a piczi kenyér mellé, mert van ám olyan gomba is, melyhez nem kell sem zsír, sem tojás, csak egy kis só; a gombát tudniillik felfordítva izzó parázsra teszik, megsózzák és úgy hagyják megsülni, mi igen kellemes ízű jó étket ad. De a regg hűvös volt s egy darabig hiába járt a nedves fűben, nem igen talált gombát. Már ismét haza akart sietni gyermekeihez; ekkor valamit fehérteni látott egy nagy bikkfa tövében.

Ámbár magas, nedves fűvön kellett keresztül gázolnia, mégis csakhamar oda ért, s nagy örömeire egy egész csoport sütni való gombát talált. Azonnal felszedé azokat, s midőn az utolsót is, mely legnagyobb volt, kihúzta, töve alatt a régi mohában valami fényes tárgy ötlött szemébe.

Alig hitt szemecinek, midőn felvette s látta, hogy ez egy darab aranypénz.

— Oh Istenem! — sohajtá, — tán te küldted angyalodat, hogy ide tegye ezen aranyat, hadd találjam én meg? Így akarsz rajtam és gyermekeimen segíteni?

S ezzel nagy örömmel haza szaladt, az egyik kezében a gombát, a másikban az aranyat tartva. De még utközben eszébe jutott:

— De hát enyém-e ezen arany? Mindenesetre először kérdezned kell, nem vesztette-e el azt valaki.

És mindjárt feltette magában, hogy elmén a falu lelkészéhez s tanácsot fog tőle kérni.

De előbb gyermekeiről kellett gondoskodnia. Ezért utközben beszólt a pékhez, s kérte, adjon csak neki egy cipót hitelbe. A pék szívesen teljesítette kérését, mert minden ember ismerte a szegény özvegy becsületességét; s most haza sietett gyermekeihez, megsütötte a gombát, és jól tartotta övét friss kenyérrel.

Aztán elment a lelkészhez; elbeszélte neki, hogyan találta az aranyat, és átadta azt neki. A lelkész pedig mondá:

— Tudod mit, ott ama tanyán, mely az erdő szélén fekszik, lakik az öreg béresgazda, Kovács Matyi. Ma elmegyek hozzá, mert ő gyermekkorától fogva ama tanyán élt, ha ő nem emlékszik, hogy valaki a tanya közelében valamikor elveszített egy aranyat, akkor bátran megtarthatod. Addig meg én elteszem!

— Különben, tevé hozzá az öreg lelkészné, ki szintén jelen volt, — ha ismét szükségben lész, akkor csak jöjj el hozzánk, s itt mindig kaptok enni.

Ezzel a fiatal özvegy gyermekeihez sietett.

* * *

Délután az öreg Matyi bácsival jött a lelkész, s mondá:

— Most majd az öreg bácsi maga elbeszéli neked az arany történetét.

— Igen, kedves hugom, — mondá amaz, miután helyet foglaltak, — azzal az arannyal így áll a dolog: Én már ötven évvel ezelőtt lovász voltam a tanya birtokosánál. Ő nem volt házas, és egyáltalában nagyon furcsa ember volt. Ha a vásárba ment, mindig késő este jött haza, s magával hozta

az egész pénzt, a mit bevett, még pedig addig haza sem ment, a míg azt aranyokért be nem váltotta. Akkor azonban egy rablóbanda garázdálkodott ezen a vidéken, de ő nem gondolt vele. Hanem két unokaöccse, a leendő örökösök, rábeszélte őt, hogy legalább engem vigyen el magával, ha a vásárba mén, s ne legyen egészen egyedül.

— Így lovagoltam vele egy este a városból hazafelé. Uram egy lovat adott el és még más pénzeket is hajtott be, úgy hogy 126 darab arany volt az övében. Utközben eszébe jutott, hogy egy nem messze lakó juhász tartozik neki az eladott széna árával, s így szólt hozzám:

— Mátyás, eredj ahhoz az emberhez, ki a széna árával tartozik nekem, s nézd meg, tán megkaphatod tőle a pénzt. Nem félsz? Hiszen ugyis utol fogsz engem érni, mielőtt az erdőbe érnék.

De nekem egy darabig várnom kellett a juhásznál, s gazdám már meglehetősen messze benn volt az erdőben, midőn én annak csak széléhez jutottam.

Egyszerre erős, durva hangokat hallottam s mindjárt utána pisztolylövést. Erre én is megeresztettem a kantárt, és fakóm gyorsan rakta lábait egymás elé; s egyszermind elsütöttem pisztolyomat. Mindjárt ezután, ámbár már elég sötét volt az erdőben, két embert láttam mellettem elszaladni s a sűrűben eltűnni. Ezután mindjárt gazdámhoz értem.

— Meg van sebesítve, uram? — kérdém.

— Nem, — mondá ő; — azok a gazficzók ki akartak fosztani engem, de midőn löttem, s mindjárt utána a te lövésedet is hallották, megfutamodtak. Épen midőn pénz-övemet megragadták, durrant el a te pisztolyod; pénzes-zacsóm zsinórja elszakadt, és az aranyak kiömlöttek. Siess most haza s hozd el a lámpást, majd összeszedjük.

Én sebes vágatva elnyargaltam, és kis idő múlva ott valék a lámpással, kezdtük az aranyokat felszedni. Hanem csak 125 darabot találtunk meg, hosszas keresés után. A rablóknak pedig nem volt idejük, hogy egyet is felvehettek volna. Uram mindjárt adott nekem 5 aranyat, s mondá:

— Ha még az utolsó aranyat is megtalálhatod, vagy ha más valaki találja meg,

akkor az is a tiéd, — de ne szólj senkinek egy szót sem e felől!

— Most pedig nagyon örvendek, hogy ön, kedves hugom, megtalálta azt az aranyat, annyi idő után, s miután jogom van hozzá, tehát önnek ajándékozom azt. Legyen rajta Isten áldása!

Igy szólt az öreg, és a lelkész, ki most visszaadta az aranyat az özvegynek, tanácslá neki, vegyen rajta mindenféle árukat, hogy üzletét megnagyobbítsa; s azonkívül megfizette helyette három óra a lakbért.

Az arany történetének híre nemsokára elterjedt a nép közt és sok vevőt hozott a kis boltba, hogy azt még körülményesebben megtudhassák, — úgy hogy az özvegynek lassankint rendes vevői lettek, mert meggyőződtek, hogy jó árukat is kapnak ott. Bizony azon arany egy igen jövedelmező üzlet alapja lön, és a szegény özvegyből idővel jómódu asszony lett.

Gyuri később beállott tengerésznek, s miután takarékos jó fiu volt és nem itta el a bérét, néhány év múlva szép összeggel tért vissza anyjához s átvette üzletét; a kis Katiczából pedig derék, munkaszerető csinos leány lett, kit egy jóra való mesterember vett nőül.

Aldás.

Messze vagyok tőled,
Édes anyám, messze;
Tovább menni innen
Tán nem is lehetne.
De ha lehetne is
Tovább menni innen,
Ott is azt ohajtnám:
Áldjon meg az Isten!

Nem láthatlak mostan,
Fáj is ezért keblem;
Mint ki mindent vesztett,
Oly szomorú lettem.
Csak az vigasztal, hogy
Itt vagy képzetimben;
E vigasztalásért
Áldjon meg az Isten!

Ajka édes szavát
Nem hallhatom mostan;
Szivem olyan vérzön,
Bánattelve dobban.
De hogy még hallhatlak,
Bízom reményimben;
E kedves reményért
Áldjon meg az Isten!

Eljött az új év is,
S nem köszönhetlek meg
Élőszóval! . . . . ezért
Gyötörnek keservek!
Majd meghalok nehéz,
Gyászos keservimben;
De ha meghalnék is:
Áldjon meg az Isten!

Ragyogó örömmel,
Teljes vidámsággal,
Gyönyörű békével,
Arany boldogsággal,
Fris ép egészséggel
Minden perczeidben,
S hosszú életúttal
Áldjon meg az Isten!

Városey Mihály.

Az elveszett királyfi.

— Tündérmese. —

(Vége.)

Búbánat közt élt ott egypár évig; akkor eszébe jutott a népnek, hogy nincsen kormányuk s a legelőkelőbb urak elindultak az erdőbe, hogy szép királynéjukat felkeressék. Mély magányban találták őt kastélya előtt ülve; aranyszőke haja felbomlottan függött le két oldalán a földig s kék szemei a felhőkbe meredtek.

— Királynő, — szólának a követek, — kormányozd népedet; a kinek kötelessége másokat boldogítani, annak nem szabad magányosan busulnia.

— Adjatok hát nekem minisztereket, — viszonzá a királynő; — azt nem kívánhatjátok tőlem, hogy tanács nélkül kormányozzak.

— Mindenesetre, — feleltek a nép köve-

tei, — válaszs magadnak három minisztert, kik minket a te akaratod szerint kormányozzanak; s mi nem fogjuk háborgatni magányodat.

És a királynő választott három minisztert, kik lassankint hozzá jöttek volt a magányba, mint tanácsosai. „Henyélés“ tanácsos lett első miniszter; ő volt az első, ki mély gyászában hozzá jött, s elejétén nem is vette észre jelenlétét, aztán meg nagyon is megszokta. Szemei bágyadtak voltak, hangja tompa, csengés nélküli volt, midőn mondá:

— Királynő, semmi sincs a világon, a miért érdemes lenne fáradni; kormányozzuk a népet ezen elv szerint.

„Gög“ volt a második miniszter neve. Ő magasan hordá fejét s fenhangon beszélt a levegőbe:

— A királynő magasan áll és egyedül, a népnek nem szabad látnia, hogy szenved, s ő se érezzen részvétet a nép iránt.

Szilárd, nyakig begombolkozott magatartással közeledik a harmadik miniszter, ki a pénzügyet fogja kezelni, neve „Haszonlesés“, de midőn miniszter lett, nevét is megváltoztatta, — új méltóságához illőbbnek látszék neki a „Zsebretted“ név, — meghajtá tédét s előkelő orrhangon mondá:

— Ha felséges királynőm a búbáratnak adta magát, akkor senkinek sem kell boldognak lennie, senkinek sincs joga arra.

És a királynő helybenhagyta tanácsosai véleményét, s az ő segélyökkel kormányozta a népet. Hanem a nép nyögött és panaszkodott ezen kormány alatt; a viruló ország lassankint elpusztult, mert roppant adó és egyéb terhek nyomták a szegény népet.

De a királynő sem volt boldog. Magánosan ült kastélyában, búsúlva férje és fia elvesztésén.

„Nincs oly dolog a földön, mi méltó lenne, hogy az ember buzgón működjek mellette és fáradjon érte; a királynőnek büszkén, magánosan kell állnia és senki hogylétével sem kell törődnie,“ — azt mondták tanácsosai, s ő hitt nekik.

Egy éjjel, midőn fél-álomban ágyában feküdt, halkkal, kinyílt az ajtó s tipegve jött be egy kicsi, törpe alak, nagy fejjel és kurta görbe lábakkal, épen olyan volt, mint az, ki ama vésteljes éjben a királynőnek megje-

lent vala álmában. A királynő fel akart emelkedni, kiáltani, de nem tudott sem hangot adni, sem mozdulni.

A kis törpe alak közelebb és közelebb surrant. Felnézett a királynő ágyára, nagy ügygyel-bajjal felmászott az előtte álló székre s a királynő finom füléhez tette nagy fejét.

— Én egy manó-asszony vagyok, — sutogá. A királynőnek ugy volt, mintha veréb csiripelne. — Népem kinevet engem jószívűségemért, de én víg napokat éltem várpalotádban, s azt akarom neked meghálálni. Azon tüzvész után, melynek mi manók voltunk okai, messzire vándoroltunk a tengeren túl, s ott boldogan élünk. De én ott búbánatodról is hallottam s néped panaszairól is, kormányodat illetőleg. S átkeltem a tengeren, hogy kigyógyítsalak búbánatodból; mert fiad él s nem égett meg. Hogy megmentsem őt, karjaimba vettem s magunkkal vittük. De miután ő népemnek nagyon terhére volt, utközben egy parasztasszony bölcsőjébe tettem őt, ki éppen kevéssel azelőtt elvesztette gyermekét, s ő mint paraszt nőtt fel, s most ápoló atyja marháit legelteti. Ha igazán anyja vagy, akkor majd megtalálad őt.

Ekkor elmúlt a merevség, mely a királynő testét elfogta volt, s hangos kiáltással felegyenesedék.

Semmit sem látott; a felkelő nap az ablakokra sütött s kün a madarak csiripeltek. A cselédek, kik rémulten beszaladtak kiáltására, bámulva néztek körül.

— Mennem kell, gyermekemet fogom keresni, — mondá egyszerűn, és szokatlan szilárd magatartása, erélyes tekintete elnémitá még három miniszterét is.

Egyedül és gátolatlanul akarta az országot bejárni, de a három gondos tanácsos némi távolságban utána sompolygott, attól tartván, hogy nagy befolyásukat elvesztik s remélvén, hogy a királynő vissza fog fordulni. De az nem is jutott eszébe.

Mindig tovább ment, mindennap bejárt egy darab földet, jó emberektől kérve a mindennapi kenyeret és éjjeli szállást az ő és kísérei számára. Azt nem volt szabad mondania, hogy ő a királynő, mert hiszen azt gyűlölte a nép. Ő egyszerű öltözetben volt, mint egyszerű nő, ki kíséerőivel fiát

Vad bivalyok támadása Afrikában. (Lásd szövegét az 55. lapon.)

keresi. Aranyat és ékszeret nem mutathatott, nem adhatott; de a hová jött, ott segített a háznépnek munkájában, jó tanácsot adott a gazdasszonyoknak s még a férfiak ügyeiben is tudott segíteni és tanácsot adni, mert ő igen okos asszony volt.

És híre ment az országban, hogy egy tudós, okos nő jár a nép közt s az ő kedvéért három kísérőjét is szívesen látták, kik azonban szörnyen szenvedtek az utazás fáradalmi miatt. A királynő napról-napra erőteljesebb, szebb lett, a miniszterek pedig napról-napra fogytak, és végre csak vándorló árnyakhoz hasonlítottak.

— Királynő, én meghalok, — mondá egyszer „Henyélés“ miniszter, s erőtlenül összerogyott.

— Hát temettesse el magát, — mondá a királynő röviden, hátrafordulva. — Ön rosz miniszter volt.

És tovább ment.

— „Gög“ miniszter, — mondá a királynő egy este, — ön rosz, hamis tanácsot adott nekem, habár sok dologról más fogalmaim vannak, mint a népnek, — de az öröm és bú, munka és élvezet, az közös mégis, és abban osztozkodnunk kell; ön ezt tagadta.

— Oh királynőm, ha így beszél, akkor meg kell halnom! — sohajtá a miniszter összeesve.

— Hát temettesse el magát, — mondá a királynő, hátat fordítva neki. — Ön rosz miniszter volt.

Midőn a királynő következő reggel utra kelt, szebb és sugárzóbb volt mint valaha, úgy hogy harmadik minisztere, „Zsebretedd“, szemeit lesütötte, s némán, boszusan lépdelt mellette.

Hosszú utat tettek és fáradságosat, s midőn azon faluba értek, hol éjjeli szállást akartak kérni, már sötét volt, és a királynő fáradtan megállt s szemei könybe lábadtak.

— Oh miniszter „Zsebretedd“, — kezdé, most már majd az egész országot bejártam s még sem találtam meg gyermekemet, — tán nem is fogom megtalálni soha! —

— Akkor forduljon vissza, feléges királynőm, most, a míg egy hü tanácsos oldalánál van, — viszonzá amaz gyorsan, görnyedt alakját felegyenesítve.

— Nem, nem, irtózom magányos kasté-

yomtól; a világban kell élnem s az emberekkel közlekednem.

Ezalatt megkopogtatta a falu végén álló kunyhó ajtaját. Szívesen fogadták őket, de a kunyhó lakói nagyon szegény emberek voltak, olyan szegények, a minőnek a királynő nem is képzelt magának valakit. A gazda és felesége beteg volt, megtörték az élet terhei alatt, és egyetlen leányukat, ki sok gyermekeik közül egyedül maradt életben és szép volt mint egy tavaszi nap, keményen nyomta a szegénység súlya. A kecses, de nagyon szomorú leány mély benyomást tett a királynőre s egészen megnyeré szívét. Miután egy egész napot eltöltött a kunyhó lakóival, este együtt ültek, átkarolta az ifju leányt s mondá, őt magához vonva:

— Gyermekeim, még más valami is fekszik szíveden, nem csak a szegénység; az magában véve nem tesz oly bússá egy fiatal leányt.

— Oh bizony úgy van! — mondá a leányka könyezve; — ott a szomszéd faluban lakik egy fiatal földmives; szeretjük egymást, s ő nőül akar engem venni, de ő még szegényebb mint mi, mert csak szolgálégény; én nem hagyhatom el szüléimet, és így sohasem jöhetünk össze.

— Az nagyon szomorú dolog, — mondá a királynő, s szívét csodálatos érzet fogta el; — de ha nem árultok el engem, én segítek rajtatok. Van nekem aranyom, ezüstöm, mert én vagyok a királynő, — boldoggá teszlek jegyeseddel együtt.

A szegény emberek alig hittek szemeiknek, füleiknek, s néma bámulásuk és örömmük volt a legszebb köszönet és jutalom a királynő számára.

Halkkal fordult tanácsosához:

— „Zsebretedd“ miniszter, az önzés mégis csak rideg, rút vétek, a ki maga nem lehet boldog, abban keressen örömet, ha másokat boldogít.

— Királynő, — nyögé a szerencsétlen, — felséged tönkretesz engem, meghalok!

— Hát temettesse el magát, többé nincs szükségem miniszterre!

Másnap eljött a fiatal szolgálégény arájával, hogy még egyszer megköszönjék a királynőnek, a mit velők tett, s boldogan mosolygó arcza a királynő kezére hajolt,

hogy azt megcsókolja. De ő hangos sikoltást tett és elsápadt, midőn megpillantá.

— Fiam vagy te, — kiáltá, őt szívére karolva. — Ezek atyád szemei, és atyád hangján szóltál hozzám, ezerek közt is megismertelek volna. Most te lész király s el kell jönnöd palotájába.

— Arámmal? — kérde az ifju, s átka-rolta a parasztleányt. — A királynő féltéken körültekintett, de „Gög“ miniszter odavolt örökre.

— Igen, aráddal, ki aztán királynő leend, — mondá nyájasan.

És ama hegyen újból felépítették a várpalotát. S midőn készen volt, nagy lakodalmat tartottak benne, de nem manó-lakodalmat ám, — hanem egy szép fiatal emberpár esküvője volt, mit ott ünnepeltek, és senki sem tudta, ki volt vigabb: az öreg királynő-e, a fiatal pár, vagy a vendégek és a nép?

Az öreg udvarmester pedig fejcsóválva járt ide s tova, magában mormolva:

— Fiatalnak lenni, szeretni és lakodalmat tartani, — az ellen nincs orvosság!....

Vad bivalyok támadása Afrikában.

(Képpel.)

Egy híres angol utazó, ki Afrikát bejárta, következő kalandot ír le utinaplójában.

„Midőn egyszer az afrikai keleti partok felé utaztam a Kafne folyó völgyében jártam, egy lapos, nagy-erdős vidékre értem. A folyam balpartján oly sűrű állatsoprotokra találtam, hogy csak úgy bámultam rajtok, pedig már ismertem Dél-Afrika e részbeni gazdagságát. Az erdő tisztásaiban száz meg száz zebrát, bivalyt s nagyszámu elefántot találtam, és csak azt sajnáltam, hogy e részint borzasztó, részint gyönyörű, pompás képeket nem lehet lefényképezni. Mert a mint löfegyveres emberek közelednek e vidékhez, az állatok azonnal elszélednek s eltűnnek, mintha sohasem lettek volna ott.

„Pedig ezen állatok itt nem igen féltékenek. Midőn néger kísérőimmel közelebb értem, az elefántok nem szaladtak el, s 100 lépésnyire hagyták magukhoz közeledni az embereket. A hatalmas vadkanok, melyeknek száma szintén igen nagy, egész kényelmesen megbámultak minket. Valóban cso-

dálatraméltó az állatok sokasága e vidéken, de nem mindegyikük oly udvarias és szerény, mint az elefántok. Egyszer, midőn egy sűrűségen vonultunk keresztül, egy bivaly csapat támadását kellett kiállanunk. Valóban borzadály tölti el az ember lelkét, ha ezen óriás, elvadult állatoknak csörtetését hallja, s egyszerre a sűrüből kibukkan egy bozontos fekete fej, hátra kanyarodott vastag szarvával, tüzesen forgó szemekkel s vadul horkolva. A bivalyok vad bömböléssel törtek ki a sűrüből s egyenest nekünk rohantak. Egy bika úgy felkapta egyik emberemet a szarvaira, mint egy labdát, s vagy 30 lépésnyire elvitte és aztán messzire elhajította; midőn önkénytelen repülési kísérlete után a földre ért, egypár zúzódáson kívül nem volt rajta semmi seb. Boszúképen másnap reggel vadász-embereim egy nagy bivaly-csordából hat borjut és egy óriási bikát lőttek agyon.

„Az emberek nem igen bántják itt a vadállatokat, s képzelhetni, hogy aztán ott pompás dolga van az oroszlány-, hyéna- s más ragadozó állatoknak. A benszülöttek azt hiszik, hogy elhalt főnökeik lelke a ragadozó állatokba költözik, sőt még azt is hiszik, hogy ha főnöküknek kedve kerekedik valakit megölni, könnyen oroszlányná változik s aztán ismét felveheti emberi alakját. Innen van, hogy ha egy benszülött oroszlányt pillant meg, azonnal tapsolni kezd kezeivel, mi náluk az üdvözlés jele.

„A ragadozó állatok itt oly nagy számmal vannak, hogy éjjel az utazók gyakran a fákra kénytelenek menekülni, mert különben széttépnék őket. A bivalyok azonban csak igen ritkán támadják meg az embert, de ha felbőszítik őket, vagy megsebesítik, akkor nehéz előlük megmenekülni, s nem ritkán kidöntik azon fát is, melyre az üldözöttek menekülnek.

Bánffi Buzád. *)

Félhomályu kis czellában
Elmélkedik Bánffi Buzád,
Ráncztól tiszta agg homlokán
Gond felhője nem vonul át;

*) A tatárjárás idejében Budához közel egy pálosrendi zárda állt, erős falakkal körülvéve. Ezt védte Bánffi B.

Lassan lüktet vére, szive,
Keble csöndes, kiviharzott,
Lelke nyugodt, — a világgal
Nem folytat már vágya harcát.

Gyermeki közt gazdagságát
Elosztotta s szegénynyé lett,
Fehér kámza váltotta föl
Az aranyos öltözéket,
Életének hű védői
Vannak csupán még megtartva:
Ott barnulnak egymás mellett
Vértje, kardja és sisakja.

Az ostrom.

Mély esőndesség körülötte,
Nem zavarja semmi, semmi;
Áldó béke, szent nyugalom
— Mint lágymű hullám — körülrengi.
Elmélkedik, imádkozik,
S szakállára könnyűt hullat,
És felsohajt: „Isten óvd meg,
Isten, áldd meg országunkat!”

Most egyszerre lárma ébred,
Száguldó mén körme csattog,
Menekvő nép fut ijedten:
Gyermekek, nők, ifjak, aggok,
És nyomukban, merre szem lát,
Lángba borul egész határ,
Meggondul a vész harangja, —
Jön a tatár . . . itt a tatár . . .

Bánffi Buzád hallja, látja,
S ifju tűz száll az agg testbe,
Karja feszül, szeme kigyúl,
Arcza ragyog, pírrel festve;
Fején sisak, mellén páncél,
Jobb kezében villogó kard,
És lesiet az udvarra,
Fogadni a vérontó tort.

Kaput zárni! föl a falra!
S ott magaslik már alakja,
Az ostromló tar seregére
Mint a szélvész le-lecsapva;

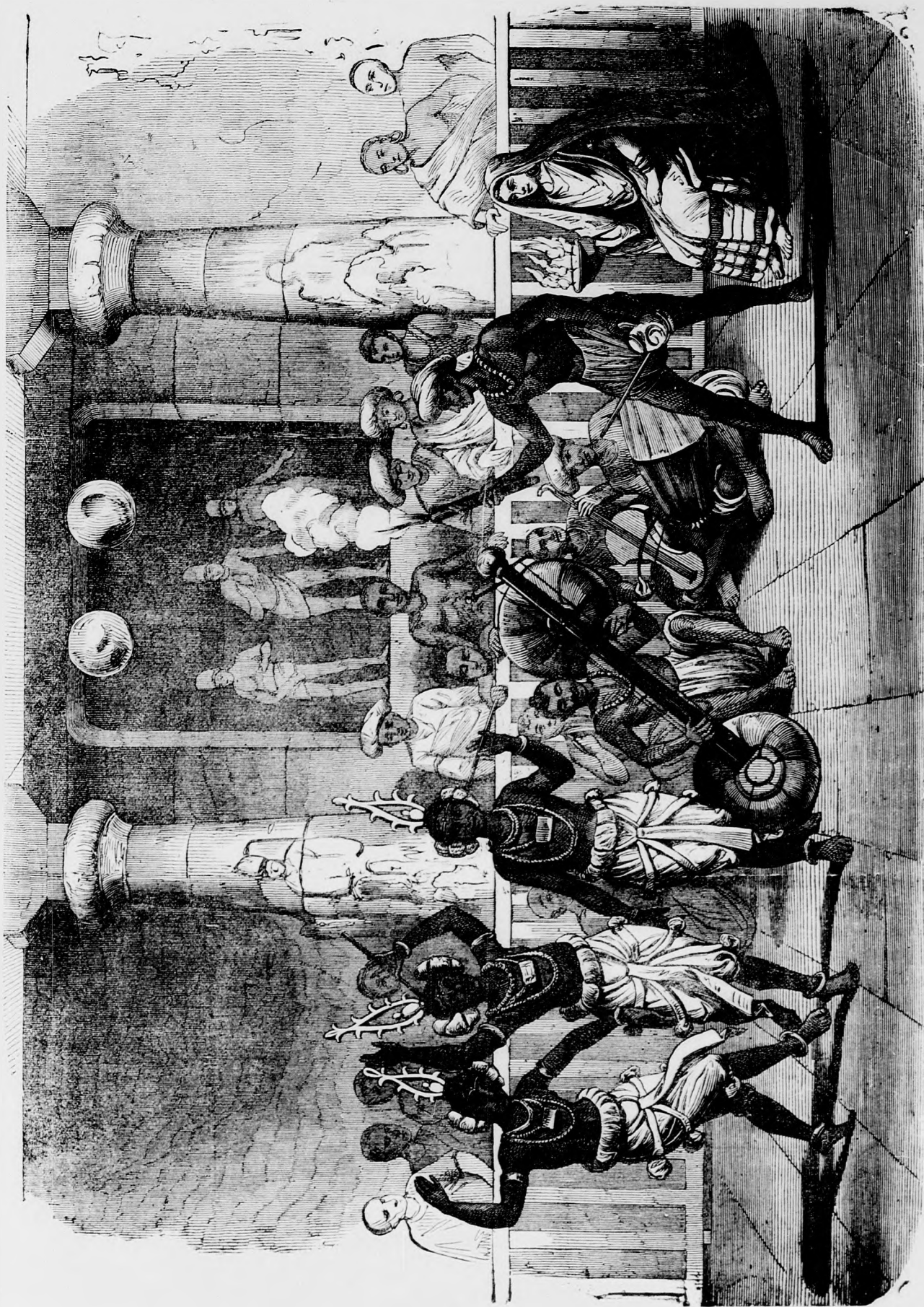

A faltörő.

Suhog a nyíl, eseng az aczél,
Küzd a magyar, ví az ellen,
Itt is, ott is hull a férfi,
Elvérezve mély sebekben.

Négy rohama a tatárnak
Annyiszor lón verve hátra,
Haj! de lankad, fogy a védő,
És most üszköt kap a zárda.
Terjed a tűz, a főfalat
Megrepszti a láng nyelve,
S összeomlik, — a védőket
Romjaival betemetve.

Ujjong a tar és berohan,
Itt féltérden várja Bánffi,
Karját, kardját emeli, de
Nines ereje hozzá vágni;

Az indusok farsangja. (Lásd szövegét a 60. lapon.)

Összeroskad haldokolva,
 — Jó aczélja már kihullhat, —
 S lelke esdve száll a mennybe:
 „Isten! óvd meg országunkat.

A mit egy ív papir beszél.

Kálmán visszavonult atyjának dolgozószobájába, hogy ott háborítlanul elkészíthesse az iskolai dolgozatot, mely már sok fejtörést okozott neki. Hanem bármennyire gondolkozott is, nem ment jobban mint azelőtt, s irkája üresen maradt. — Ekkor atyjának iratai közül egy ív papirt húzott ki, mely az ő egész figyelmét igénybe vette és ekképen kezdett beszélni:

— Gyermekem, látom, hogy oly nagy figyelemmel szemlélsz és különös részvéttel vagy irántam. Bizonyára szeretnél tőlem valamit hallani. Nos hát mondd meg, miről beszéljek neked?

A gyermek felelé: „Jó papir, ha oly szives akarsz lenni, beszélj el valamit életedből, vagy inkább: beszélj el egész életfolyásodat.“

A papir erre azt mondá:

— Jól van, azt megteszem; de nekem elő-történetem is van, ezért hát messziről kell kezdenem.

Sok év előtt egy nagy darab föld tele volt karsú, kedves kékvirágú növényekkel, melyek békés szomszédságban éltek egymás mellett, hullámszerűen ingatva a gyenge szellő által, s büszkeségét és örömét képezve az asszonyoknak és leányoknak. A kék virágéesség nemsokára elröppent a széllel; hanem a növények a virágok helyett fejceskéket nyertek, melyek barna, tükörsima, oldalvást benyomott, hosszukás magvakat rejtének. Midőn a nyári nap heve a növényeket sárgára festette, szorgalmas asszonyok és leányok jöttek, kitépték a növényeket, gondosan sorokba rakták, hogy a napon megszáritsák. Nehány nap mulva csomókba kötötték és hazavitték.

Ekkor Kálmán eme kérdéssel szakítá félbe az ív papir elbeszélését:

— De hát mindez a te történetedhez tartozik?

— Az én történetemhez tartozik, —

mondá a papir és folytatá: A száraz növényeket most egy sűrű, hosszú vas fogakkal ellátott fésűn húzták keresztül, hogy fejceskéik csak úgy lepattogtak s ezekből a barna, fényes magvak kiugráltak. Ez vala a „lenmagszedés“. Ezután a megfésült növényt ismét csomókba kötötték s a patakba tették több hétre, nehéz kövekkel lenyomva, hogy a víz el ne ragadhassa.

— De hát mondd csak, micsoda növényről beszélsz te nekem tulajdonképen? — szólt közbe Kálmán.

A papir felelé:

— Én a lenről beszélek. Tehát a lennek több hétig a vízben kellett áznia; ezután kivették nedves ágyából, és szétoldozva kiterítették, hogy a szél és a nap megszáritsa. Midőn elég sokáig feküdt így, újra eljöttek az asszonyok és leányok, összeszedték és kis csomókba kötötték. Ezalatt odahaza már fült a kemence, ebbe kerültek a lensomók és megporzsoltattak. Másnap reggel, mielőtt a kakas kukorikolt volna, eljöttek az asszonyok és leányok, kiszedték a lent és a „törő“-höz vitték. Most vigan hangzott a faluban: „Klipp-klappklapp! klipp-klappklapp!“ — úgy, hogy az ember a maga szavát is alig érthette; hanem azért az asszonyok és leányok nem voltak némák, s ha a „törőfa“ néha-néha pihent, akkor aztán volt elég csevegés és nevetkezés. A lentörő a növény száraz héját apró darabokra zúzta s ez lehullt a földre. E darabokat az asszonyok pozdorjának nevezték. Hanem a finom, szoroson egymáson fekvő rostsálak, melyeket azelőtt a héj vett körül, nem lettek összezúzva, — mert azok erősek és hajlékonyak voltak, mint a selyem. Ez vala a szép, puha, ezüstoffényű len. Ezt a leányok gondosan összegyűjtötték és egyforma súlyú kötegekbe kötötték; minden egyes köteg egy mázsa ötödrészét tette. Ilyen kötegekben kerül vásárra a len.

— Jó papir-ivecske, — mondá a gyermek, — megint közbe kell szólanom, kérvén téged, hogy jöjjön a sor végre a te életfolyásodra. A mit beszéltél, az ugyan szép volt; hanem máskor mindjárt előre mondd meg, hogy „a lenről fogok valamit beszélni neked“. Akkor tudni fogom, miről van szó.

— Jól van kedves Kálmánom, — felelé a papir, — tehát most még a vászonról fo-

gok beszélni neked. Hanem ismét csak a lennel kell kezdenem, a hol elhagytam; azonban ígérem, hogy nagyon rövid leszek és az én történetemet is elmondom. A len tehát részint a piacra vándorolt és ott eladatott, részint pedig újra az asszonyok és leányok kezei alá került, hogy a fonásra előkészíttessék. Ezek ugyanis, hogy a pozdorjától egészen megtisztítsák, a „tilóval“ még egyszer megtörögtették, aztán még egyszer keresztülhuzogatták egy sűrű fogú vasfésűn, vagyis „meghéhölték“. — Most hát a len készen van a fonásra. — A guzsalyról, a rokkáról és a szövőszékről nem is szólok, az bizonyára ismeretes előtted; csak azt jegyzem meg, hogy a vászon, midőn a takácstól kikerül, szürkés-barna színű, s csak öntözés és a nap heve általi szárítgatás folytán lesz olyan hófehér, a mint azt a boltokban árulják.

Azt tudod, hogy a háztartásban mi mindenféle használatra használják a vásznat. Ismertem egy vég vásznat, melyet egy leány menyasszonyi hozományul kapott édes anyjától. A menyecske kiszabta a vásznat s ingeket varrt belőle kis gyermekei számára. Hanem egypár év múlva a vászon szálai a sok mosástól és viseléstől megritkultak, megkoptak, s midőn a gyermekek többé nem vehették föl az ingeket, ezekből mindenféle föltokekat, törölruhákat stb. csináltak, míg végre megint egypár év múlva a régi szép vászomból nem maradt egyéb, mint egy rakás rongy.

És még a rongy sem lelte meg nyugtát. A rongyszedő néhány krajczárért megvette és egy papirmalomba vitte azt, és ott, jól nézz meg gyermekem, — ott engem készítettek belőle, meg azt a csomó fehér írópapírt, a mi itt balra atyád íróasztalának fiókjában fekszik. Látod tehát, hogy midőn a lenről kezdtem beszélni, tulajdonképen az én történetem elmondásához fogtam.

— Igen, igen! Azt én nem gondoltam volna; most pedig fogadd köszönetemet a felvilágosításért s kérlek, beszéld el azt is, hogyan bántak veled a papirmalomban?

— Halld tehát, — mondá az iv papír és folytatá: Midőn a papirmalomba jutottam, csak rongy valék. Ott egy egész halommal találtam hozzám hasonlókat, azonkívül egész tömeg papirdarabkákat, aztán ezekhez dobtak, hogy majd egy napon mindnyájunkat kiválogassanak és osztályozzanak. Jól észrevettem, hogy minket vászonrongyokat mindig különösen kitüntettek, — mert a többi gyapot- és gyapjurongyokat ott hagyták a sarokban heverni. Minket egy nagy metélőgépbe töltöttek s apró darabocskákra összevagdaltak. Ezután megmostak és szépen megfehéřítettek minket, egy malomban megöröltek, végre egy nagy üstben péppé főztek. Most e pépnek egy meglehetősen vízszintesen fekvő, mozgatható, szitaszerű sodronyfonadékon kellett keresztülvándorolnia, — én megtettem ez utazást, — hogy egypár tükörsima, forró érczhenger közt menjen át. A sodronyfonadékon való keresztülvándorlás alatt a víz leszivárgott, úgy hogy a péptömeg meglehetősen sűrű állapotban került a két henger közé. A hengerek tulsó részén aztán megint elötűnt az, de többé nem mint péptömeg, hanem mint szép, sima írópapír, a milyennek most itt látsz engem, kedves Kálmán. Ezután minket — én is ott voltam — ivekre vágtak, könyvekbe, rizmákba, és bálokba raktak, besomagoltak s a papírkereskedésekbe szétküldtek.

Ez az én történetem, — mondá, a papír; — egy füeska, a kinek testét egykor mint ingecske földtem, de a ki azóta nagy lett és tanult is valamit, háladatosságból maga írta azt rám . . . . .

Ekkor Kálmán jobban szemügyre vette az iv papírt és látta, hogy az egész történet csakugyan irlával finoman rá írva ott áll a papíron.

— De még egyet, kedves ivecske, — mondá a gyermek; — Mariska nővérem mindenféle gyönyörű müvirágot és más szép csecsebecsét csinál selyempapírból. Nem mondhatnád meg nekem, hogy készítik a selyempapírt?

— Oh igen, — felelé az iv. — A selyem-

papírt, mely rendesen nagyobbra tartja magát nálunknál, épen úgy készítik, mint minket, csak hogy nem vászon-, hanem selyemrongyokból. Bármilyen fajta papír előállításánál a rongyok színe nem jó tekintetbe, mert a papírmalomban a mosás és fehérités által azokból minden színt eltávolítanak.

— Hát a durva itatópapírt miből csinálják? Meg tudnád azt nekem mondani, okos iveszkém?

A papír felelé:

— A durva itatópapírt a gyapot- és gyapjunemű és az olyan rongyokból készítik, a melyek egyébire nem valók. Ezeket is úgy összeörlik, péppé főzik és a forró hengerek közt átbocsátják, mint a másnemű papírt. A goromba, csomagolásra használt szalmapapír is ily módon készül, csak hogy — mint neve mutatja — szalmából. — És most, kedves Kálmán, a mint ígértem, egész történetemet elbeszéltem neked, sőt még valamivel többet is. De hogyan és hol fogom majd végemet találni, vajjon atyád pipára gyujt-e velem, avagy megint kénytelen leszek-e megtenni az utat a papírmalomba, — azt még nem tudom. — Hanem te most ülj le munkádhhoz és igyekezzél azt mielőbb bevégezni.

Igy beszélt az iv papír.

A fiu szépen megköszönte, visszatette az ivet helyére és hozzáfogott feladványának kidolgozásához. Ez most egészen könnyen ment neki, — mert a feladvány tárgya ez vala: „A papír készítéséről“.

Az indusok farsangja.

(Képpel.)

Nem csak a pesti vigardában tartják meg farsangon a „bohócz-estélyt“, a „bolondok estéjét“, — de messze-messze a tengeren túl az indusok is megünneplik minden évben, fő-istenségök, Krisna tiszteletére a „bolondok estéjét“, mely majdnem hasonló időre esik a mi farsangunkkal, s habár jelentékenyen különbözik attól az öltözékre, de különben nagyon is megegyezik vele zajra, lármára és bohócságokra nézve.

Ezen ünnepélyt az indusok „Doke Jostnam“-nak nevezik, s az szintúgy mint nálunk, álarozos menetekből, bohóságokból, tánczból és lármás zenéből áll.

Az istenséget képviselő egyén faklyát tart kezében, mellette egy nő áll vagy ül, ki anyját képviseli, s öt-lángú méceset tart kezében.

Krisna (annyit tesz, hogy: Kék) Visnu egyik alakzata, mert ezen istenség, az ind hitrege szerint, tíz alakban létezik egyszerre ha akarja, s miután jótékony istenség, ezen ünnepélyt egész Indiában minden városban és faluban megünnepelik.

Jenny kisasszony.

(Képpel.)

Oh! Jennyke, kérem, igen kedves kis teremtes volt! Szegény Jenny! sima selyem haja mily jól állt neki, a mint egyszerűn kétfelé volt választva homlokán, nyakában ezüst lánczczal és elsőrendű éremmel díszítve érdemeiért — — és végre is az állatkertnek ajándékozták. Bizony Brown kapitány ur több kimélettel lehetett volna iránta. Hány évig szolgált ő felsége, az angol királynő hajóján, mily engedelmes és tanulékony volt hadapród-idejében! Nem volt, ki ügyesebben meg tudta volna mászni az árbocot, vagy a ki bátrabban merte volna, ha olykor-olykor jó napot csináltunk, egy harapásra kipattantani a pezsgő-üvegek dugóit; s mily kitartással viselte az abysziniai hadjárat minden veszélyeit, — — és pedig mindezt kisasszony-létére!

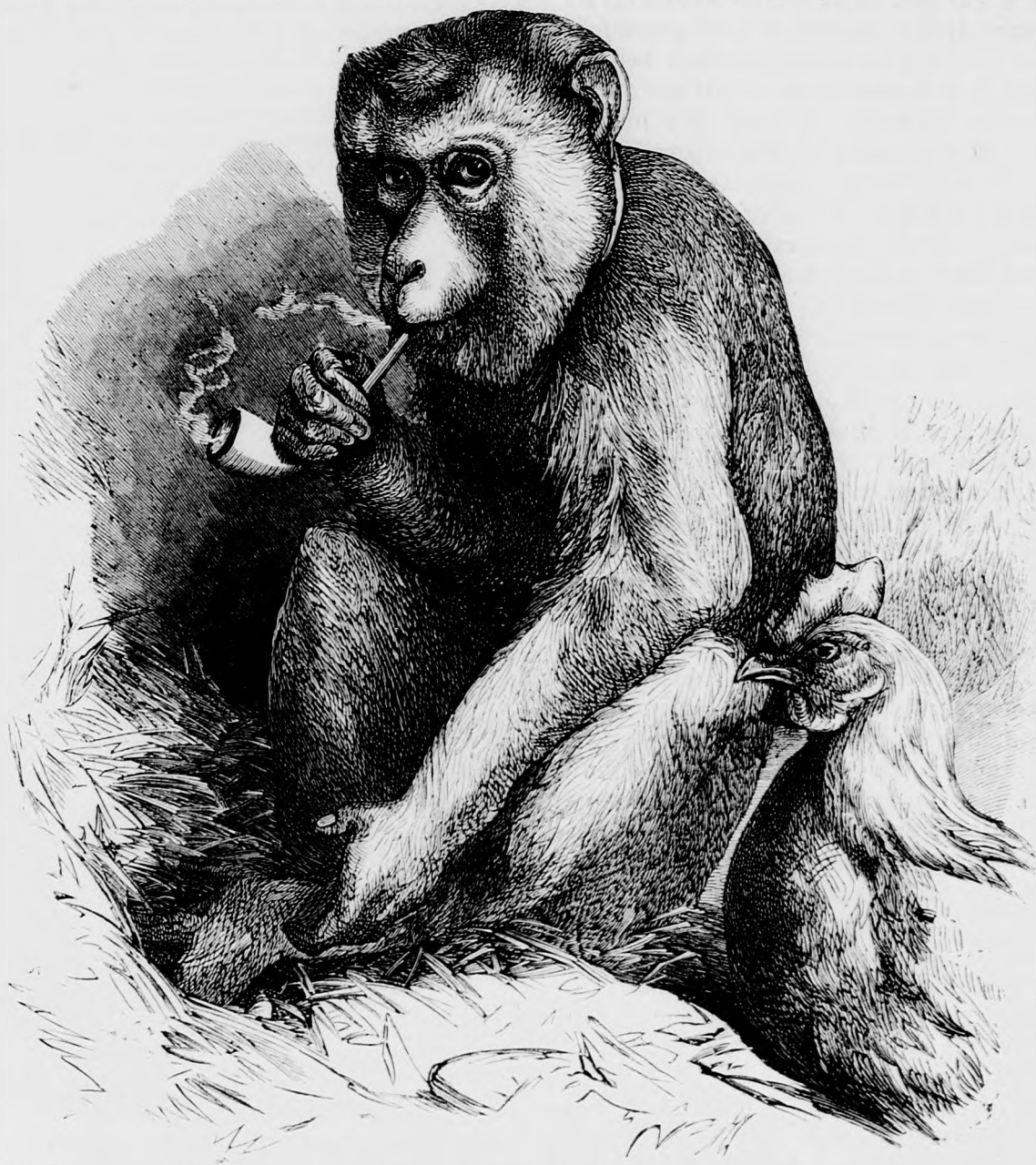
— De ki volt hát Jennyke? — kérdik tán már türelmetlenül olvasóink. — Hm, azt bizonyára mások is szerették volna tudni, de születését mély titok fedi. Csak annyi bizonyos, a mint a hajó-naplóból értesültünk, hogy Jennykét 1864. szeptember 20-kán az andameni szigetek egyikén, a bengáli öbölben fogták el mint még hozzávetőleg 4–5 éves gyanus kinézésűl egyéniséget, kit már ilyen fiatal kora daczára egy uraság kertjében oly foglalkozáson kaptak rajta, mely világosan mutatta, hogy nincsenek tiszta fogalmai az enyém és tiedről.

Ekkor tehát egy nagyon is szigorú hadi neveldebe, a „Vigilant“ nevű csavargözösre vitetett, s ez időtől fogva valami hadapród-féle minőségben szolgált. Bár elejénte — a mint rendesen szokott lenni ily körülmények közt — duzzogó s igen harapós volt a

kedves kisasszony, de lassankint kibékülvén sorsával, a legszelídebb természetü lény lett belőle, ki nem csak felügyelői, hivatalos fölebbvalói, hanem az egész hajónépség rokonszenvét megnyerte, s előbb valóságos hadapródi rangra emeltetvén, — majd, mint említők, az abyssziniai hadjárat alatt tanu-

sított bátor magaviseleteért első-rendü érdemjellel jutalmaztatott.

Valóban nálánál ügyesebb és kedveltebb egyéniség aligha volt a hajónépség közt; ha a szakácsnak sietve kellett valami nagy ebédet készítenie, Jennyke volt az, ki a takaréktűzhely előtt guggolva, órákig egyre rakta

Jenny, a makokó-majom.

és szorgalmazta a tüzet; ha sok baromfira volt szükség, ő volt az, ki utánozhatlan sebességgel tudta azokat megkoppasztani; ha csomókra hurkolóztak a hajókötelek, ő mindig hűségesen kibontogatta azokat. Néha

ugyan, ha a szakács kifordult, hirtelen bepofázott egypár marok lisztet, vagy kiüritett egy láb alatt maradt rumos üveget, — de ki tudott volna rá haragudni ilyesmiért, — ha visszatérve észrevették is a csinyt, a

mint a liszttel bepuderezott hajjal ismét ott ült a tűz előtt, nagykomolyan pislogatva, mintha épen ő nem tudna semmit a dolgról.

E mellett mindig vidám, jókedvű s tréfára hajlandó volt; ha a munkaórák végével a matrózokkal együtt ő is helyet foglalt a kabinok előtt s fogai közé fogva kis matróz-pipáját, elkezdett kedélyesen szipákolni, — vagy ha ünnepnapokon benső barátjával, a hajó kakasával sétálgatott a fedélzeten, lehetetlen volt őt meg nem szeretni. Mily gonddal és gyöngédséggel dédelgette az ő kedves tyutyuját; azon ügyesség, melylyel a kakast, ha mondták neki „Vesd a vízbe!“ fel-fellökte, mint a dajka a kis gyermekkel szokott tenni, becsületére vált volna idősebbnek is, mint a 8—9 éves Jenny kisasszonynak.

És mégis, midőn a hajó visszatért a hosszas táborozásból, mindezen érdemeket azzal jutalmazták, hogy az elsőrendű érdemeles kitünő tengerészt a londoni állatkertnek ajándékozták. Ez ugyan illő hely arra, hogy babérjain kipihenhesse magát! — és épen ide! hol a kíváncsi közönség, nem ismerve a multnak érdemeit, minden ügyetlen utánzásért csak kineveti. Ez embertelenség!

De hajh! már ez szokott sorsa lenni a majmoknak, — mert, fájdalom! végre is ki kell mondanunk, hogy — hogy Jenny kisasszony bizony csak egy majom volt, a tisztos, rövid farkú makakó-nemzetségből, mely a híres páviánokkal áll közeli rokonságban; de ez korántsem áll oly rossz hírben, mint ama fogas atyafiak. És kegyes érzelmű honfitársaik, az indusok, annyira kedvelik a becsületes makakókat, hogy számukra külön-gyümölcsös-kerteket tartanak, s a termésnek tizedrészét lelkiismeretesen a mezőn hagyják ezen kedves állatok számára.

Valóban, csak is ilyen nemesebb család ivadéka bírhat annyi lelki erővel, hogy nyugodtan elviselje a sorsnak oly változását, mint Jennyke, ki mint kitünő tengerész és elsőrendű érem tulajdonosa, most a londoni állatkert majomkretreczének lakója.

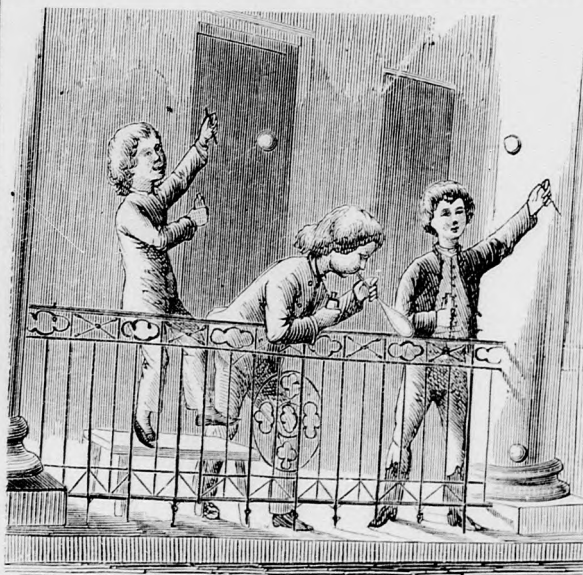
Mulassunk.

Ki volt az?

A játszótársak egyike székre ül s egy másik, a kit a sors ér, vagy a ki önkényt ajánlkozik, a széken ülő előtt leguggol és fejét annak ölébe hajtja, úgy hogy ne láthasson, aztán egyik kezét kinyitva hátra nyújtja. A többi játszótársak e kettő körül félkört képeznek, s egyikök kezével ráüt — persze csak gyengén — a nyitott kéz tenyerére. A guggoló megkapni ügyekszik a tenyerére ütő kezét, s hirtelen fölegyenesedik és körültekint. Ha az ütő kezét megkapta, vagy ha az elváltozott arczvonásokból és a mozdulatokból, melyeket még lát, sikerül neki a tettest kitalálni, — akkor ez foglalja el helyét. Ellenkező esetben ismét le kell guggolnia, úgy mint előbb.

Megfagyott szappanbuborék.

Azok a szivárványos szappanbuborékok, vagy inkább gömbök, melyeket a gyermekek oly örömmel szeretnek fújni és föleregetni, bizonyára szépek és sok örömet okoznak; de ezeknél még szebbek a megfagyott szappanbuborékok. Hát ezeket hogyan lehet előállítani? — kérditek kedves olvasóim. Nagyon egyszerűen. Az eljárás csak abból áll, hogy midőn odakünn fagy, nyitott ablak mellett fújjuk azokat, s midőn már a szalmaszálon függnek, tartsuk oda a levegőre, hol pár pillanat

alatt jéggé fagnak, ha a levegőbe bocsátjuk; ide s tova szállongnak, apró csillagokkal díszítvük (mi a fagyás jele) s e kis csillagok gyönyörűen uszkálnak rajtok összevissza. De könnyen el is törnek e szép kis szappangolyók, mert oly finomak, mintha a legvékonyabb üvegből volnának készítve. S nem is mindig sikerül e szép kísérlet; azért a szappant hóvizben olvaszszuk fel és a vizet tegyük ki hidegre az ablak közé, — midőn aztán

a víz fagyni kezd, ez jele annak, hogy most már itt az ideje a szappanbuborék fuvásának. — Hogy a nyitott ablak mellett nem szabad könnyen öltözve, meztelen nyakkal állnunk, az magától értődik, mert különben a téli hideg léghez megártana.

Muszkla mars.

Ezt nyáron a szabadban, télen pedig nagy szobában lehet játszani. A szobában, háttal egymásfelé, két sor széket állítunk fel, még pedig annyit, hogy egygyel kevesebb legyen a szék, mint a játszótársak száma (például ha nyolcz játszó van, akkor hét széket helyezünk el). A játzók leülnek. Az egyik, a kinek nem jutott szék, köröskörül jár és majd ennek, majd annak megveregeti a vállát, amint épen akarja. A kit megérintett, az fölkel és a körüjáróhoz csatlakozik, mignem valamennyien egy hosszú sort képeznek. A vezető most elmasiroz — ha lehet — a mellékszobába, s reá nézve kedvező pillanatban (mikor t. i. ő könnyen a székekhez juthat) elkiáltja magát: „Üljetek le!“ E vezényszóra mindenki a székekhez fut. A ki utolsónak érkezik, annak természetesen nem jut szék, s most az jár körül.

Adomák.

— Az óriás tehenek országa. Bizony barátim, — így beszélt az öreg huszár este a kukoricafosztásnál, — sok furcsa dolgot lát az ember, ha azt a nagyvilágot bejárja. Én egyszer boldogult kapitány urammal az óriás tehenek országában is voltam. Tudjátok, ott is különben minden ugyan, mint nálunk, hanem a tehenek olyan szörnyű nagyok és annyi tejet adnak, hogy azt nem tudják hova tenni; tehát nagy tavakat ásnak és abba fejjük a teheneket; ha pedig a tejszint le akarják szedni, akkor esolnakkal járnak be a tej-tavat s úgy szedik le. Ezeknek a teheneknek persze rettenetes nagyok a szarvaik is, azokból aztán kürtöt csinálnak. Hanem csak az az egy baja van ennek, hogy ha az ilyen szörnyű hosszú kürtbe husvétkor belefújnak, csak pünkösdkor jön ki a hang a tulsó végén.

— Hidegláz-biztosítás. Közelebről egy földmives következő kéréssel állított be egy biztosító-intézeti ügynökhöz: „Azt hallottam, hogy még az életet is lehet biztosítani; én csak annyit kérnék, hogy a hidegrázás ellen biztosítsa, mely már mult nyár óta kinez.“ Az ügynök természetesen nem tohetett eleget a szerény ohajnak.

— Mi köze hozzá! Olvasott az angol égő gyeretya mellett. „Uram, — szólítá meg az egyik szomszédja, — nem látja, hogy kezében a lap ég?“ „Mi köze hozzá, — válaszolt az angol, — én már tíz percze látom, hogy az ön kabátja a kályhától meggyuladt, és még sem szóltam!“

Krónika.

— A legidősebb ember, ki Magyarországon valaha élt, Csártán Petrác volt, ki 1539-ben Temesvárott szegény szülőktől született, és 1724. január 5-én halt meg, tehát 185 éves volt. Ifjkorában pásztor volt, később alamizsnákból tengődött. Utolsó éveiben termete meghajlott, de mégis egy fejjel magasabb volt fiánál, ki szintén 100 éves lett. Görög vallásu volt, s a megszabott böjtöket a legszigorubban megtartá. Dédunokáinak gyermekeit is megláthatta, s egyik unokája karjaiban halt meg. Három századon át élve, a Zápolya királyok és I. Ferdinánd, I. Miksa, Rudolf, II. Mátyás, II., III., IV. Ferdinánd, I. Lipót, I. József és III. Károly kortársa volt. Halála előtt gr. Wallis altbnagy learczkepezteté, s az arczkép a nevezett grófi családban birtokában valószínűleg mai napig is megvan.

— Vasuti baleset. Az e hó 14-én Kassa felől érkező vonat Miskolcz közelében majd szerencsétlenség érte. A vámsorompót elfeledték elzárni s egy petroleumos szekér ép akkor sietett át az uton, midőn a vonat átrobogott. A szekeret kétfelé szelte a mozdony, a petroleum föllobbant, a lovak összevissza nyomorítottak, csupán a kocsis maradt meg épen, noha pár ölnyre elbukott az utról. Az utasok nagy félelemben voltak a roppant zökkenésre és kiabálni kezdtek; a rémületet még fokozá a világosság, melyet a föllobbantott petroleum fénye okozott. Az ijedtségen és az okozott nem nagy káron kívül egyéb baj nem történt.

— Hétlábu malacz. Sopronban egy emse disznó kilenczet malaczozott, melyek között egy hétlábu is van. Feltűnő ezen esetben ama körülmény, hogy az emse a nyolcz malaczot szoptatja, míg a hétlábut magától eltaszítá, sőt agyon is tiporta.

— Nagy lopás. A napokban egy nyitrai országgyűlési képviselő érkezett hazulról Pestre. Az indóházából szállására kocsizván, podgyászát a kapu alatt hagyta inasával, s ő maga fölment az emeletre, szobáit felnyitandó. Hogy? hogyan történt a baj? — elég az hozzá, a podgyász közül eltűnt egy kézi táská, mely készpénzben és érték-papirokban 30,000 frtot tartalmazott. A tolvajnak már ráakadtak nyomára.

A nagyvilágból.

— Tintanövény. A botanikusok jelenleg azon fáradoznak, hogy egy Uj-Granadában tenyésző növényt honosítsanak meg Európában, mely jó tinta előállítására kitűnő anyagot nyújtana. Nedve előbb vöröses, de miután néhány óráig állott, tökéletesen feketévé lesz, és minden készítés nélkül írásra jól használható. E nedv nem rontja úgy az aczéltollakat, mint a közönséges tinta.

— A zöld szőnyeg ártalmas hatását ismét egy szomorú eset bizonyítja. Odessában egy Bitachier nevű gyáros halt meg, ki öt év előtt valamennyi szobáját zöld falszőnyegekkel vonatta be. Egy idő múlva a kik csak a házban laktak, mint megbetegedtek, különféle betegségekbe esvén. Hat munkás meghalt, a gyáros neje megvakult, leánya görcsös rángatózásokat kapott. Bitachiert többször szélhűtés érte, melyek közül az utolsó véget is vetett életének, a nélkül, hogy azelőtt valami bajban szenvedett volna. Leánya, ki egy mérnökhöz ment nőül, minden beszámítható ok nélkül agyonlőtte magát, valószínűleg ama szerencsétlen szőnyegek egészen megrongálták idegrendszerét.

Talányok.

1) **VÁR** | 2) **rrrrrr**

A 2-dik számban foglalt talányok megfejtése (a hibásan nyomtatottnak kihagyásával):

Kétség.

Három nyúlfülhöz három nyúlat, hogy mind a három nyúlnak két füle legyen, így rajzolunk:

Ujság.

A megfejtést beküldték: Kende Julia, Gáspárdy Malvin, Fromhold Paulina, Molnár Lajos és Ilka, Matinszoka Rudolf, Kövér István, Illyés Endre, Sembery István és Andreánszky Emil, Policzér József, Sterntal Lajos, Oláh Emil és Szepesy László, Raab Pál, Józsa Dezső, Kuliffay Lajos és Bella, Zeisler Jenny, Weinberger Sándor, Fisch Riza, Fábíán Ida, Szíjjártó Miklós, Laesny István.

Jegyzet. A három nyúlfüles nehéz feladványt egészen helyesen csak Józsa Dezső fejtette meg, ennél fogva az első jutalmat ő nyerte el. A másik két jutalmat sorsszűrés útján Szíjjártó Miklós és Fromhold Paulina nyerték.

Az első számban foglalt talányok megfejtését utólag beküldték: Gálócsy Árpád, Rosenmeyer Lajos (talpraesettek!), Józsa Dezső, Müller Juliá, Illyés Endre, Kövér István, Fuchs Béla, Paulovits Mariska, Csizér Ilona, Hossay Zoltán, Bodó Péter, Podhorszky Róza, Kaszovitz Irma, Göldner testvérek, Orosz Tamás és Ferencz, Krajner Irma, Szemere Emma, Hollósy Gyula, Gáspárdy Malvin, Würsching Kamilla, Matinszoka Rudolf, Fromhold Paulin, Hrabovszky Renyesy Kamilla (várjuk), Süteó Margit, Anna és Gizella, Sembery István és Andreánszky Emil, Seiff Elemér, Fábíán Ida.

Mint az épen most közlött hosszú névsor bizonyítja, sokan vannak kedves előfizetőink közül, kik — távolabb lakván a fővárostól — a talányok megfejtésének beküldésével kissé elkésnek, s így, bár szintén igényt tarthatnának a jutalomra, a sorsolásból kimaradnak. Hogy e bajon segítve legyen, azt határoztuk el, hogy ezentúl minden hóban csak egyszer fogjuk a jutalmakat kisorsolni, még pedig **minden hó végén**, úgy hogy a szerencsés nyertesek nevei mindig a **hó utolsó vasárnapján** megjelenő számban lesznek közzétéve. A jutalomtárgyak minden hóban **három szép könyvből** fognak állni. A jelen számtól kezdve tehát kényelmesen be lehet majd küldeni a hertenkint közlendő talányok megfejtését. — Azt azonban megjegyeztük, hogy a 3-dik számbeli talányok megfejtői közt a jutalom-kisorsolás mához egy hétre **még nem marad el.**

Szerkesztőségi kis posta.

— **Pintye Gregor**, daczára, hogy oly borzasztó rabló, — gyenge legény. Talán jobb is akad?

— **A kik talányokat**, feladványokat stb. küldenek be, ne feledjék el azok értelmét is közölni velünk, mert azt úgy is gondolhatják, hogy a rejtvények találgatására bizony nincs időnk.

TARTALOM.

A szegény özvegy. Elbeszélés. — Áldás. — (Vers.) — Az elveszett királyfi. Tündérmese. — Vad Livalyok támadása Afrikában. (Képpel). — Bánfi Buzád. (Vers. Két képpel.) — A mit egy iv papir beszél. (Képpel.) — Az indusok farsangja. (Képpel.) — Jenny kisasszony. (Képpel.) — Mulassunk. (Képpel.) — Adomák. — Krónika. — A nagyvilágból. — Talányok. — Szerkesztőségi kis posta.

Figyelmeztetés. A szerkesztőség számára küldendő levelek ekkép czimezendők: **A „Kis Vasárnapi Ujság” szerkesztőségének. Pest, egyetem-utca 4. sz.**

Felolós szerkesztő: **K. Beniczky Irma.**

Kiadó tulajdonos: **Heckenast Gusztáv.** Nyomatott saját nyomdájában. Pest, egyetem-utca 4. sz.